

SEVGİ

Otobüs yolcuları elinde beyaz bir baston taşıyan genç ve güzel kadının otobüse binişini içten gelen bir sempati ile izlediler. Basamakları geçti, boş olduğu söylenen koltuğu el yordamıyla buldu, oturdu, çantasını kucağına aldı. Bastonunu koltuğa yasladı. 34 yaşındaki Susan, bir yıldır görmüyordu. Bir yanlış teşhis sonucu görmez olmuş, birden karanlık bir dünyanın İçine düşmüştü. Öfke, kızgınlık kendine acıma.

Hayatta tek dayanağı artık Kocası Mark'tı. Mark hava kuvvetlerinde subaydı. Susan'ı bütün kalbiyle seviyordu. Susan gözlerini kaybedince Mark karısının içine düştüğü umutsuzluğu hemen fark etmişti. Ona yeniden güç kazanması, kaybettiği özgüvene yeniden sahip olması için yardım etmeliydi. Susan gene kendi kendine yeterli olduğuna inanmalı, kimseye bağımlı olmadan yaşayabilmeliydi. Sonunda Susan'ı işine dönmeye ikna etti. Peki ama evden işe nasıl gidecekti? Genelde otobüsle giderdi. Ama şimdi kenti bir uçtan ötekine tek başına geçmekten korkuyordu.

Mark her sabah onu arabası ile işe bırakmayı önerdi. Kendisi tam aksi yönde olduğu halde. İlk günler Susan kendini rahat hissetti Mark da "

Görmüyorum, artık hiçbir işe yaramam " diyen karısını çalışmaya başlattığı için mutluymuştu. Ama bir süre sonra Mark işlerin iyi gitmediğini fark etti. Başkasına bağımlı yaşamın Susan'ı mutlu etmesi mümkün değildi. İşe eskiden olduğu gibi işe kendi başına otobüsle gitmeliydi. Ama Susan hala o kadar hassas, o kadar kırılgan, o kadar öfkeliydi ki Ne yapabiliriz? "Otobüs" lafı ağzından çıkar çıkmaz Susan öfkeyle haykırdı.. "Nasıl yaparım ? Görmüyor musun ben körüm!! Nerede olduğumu nereden bilirim, nereye gittiğimi nasıl anlarım. Galiba sana ağır gelmeye başladım, beni başından atmaya çalışıyorsun.." Duydukları Mark'ın kalbini fena halde kırdı. Ama ne yapacağını biliyordu."Hersabah ve her akşam otobüsü arabayla takip edeceğim. Sen bu yolculuğu tek başına yapmaya hazır olana dek süreceksin bu." Tam iki hafta Mark, Susan'ın otobüsünün arkasından gitti. İki hafta boyunca karısına görme dışındaki duyularını nasıl kullanacağını anlattı. Özellikle duymanın pek çok sorunu çözeceğini izah etti. Kulakları ona nerede olduğunu söyleyebilirdi. Yeni yaşam tarzına alışmasına yardımcı olabilirdi. Otobüs şoförü ile ahbab olursa, her şey kolaylaşır, şoför her gün önde bir yer ayırırdı. Nihayet Susan yolculuğa tek başına yapmaya hazır olduğunu hissetti.

Pazartesi sabahı evden ayrılırken otobüsün geçici eskortu kocasına, hayattaki büyük dostuna sarıldı. Gözleri yaşla doluydu Susan'ın. Kocasına öyle teşekkürle doluydu ki Onun sabrı, sadakati, desteği ve sevgisiyle umutsuzluk uçurumundan nasıl çıkmış, nasıl yeniden hayata dönmüştü.. "Hoşçakal" dedi kocasına ve uzun zamandan beri ilk defa ters yönlerde yola çıktılar. Pazartesi,Salı, Çarşamba.. Her gün mükemmel geçti Susan için. Kendini hiç bu kadar iyi hissetmemişti, yapıyordu, başarıyordu, tek başına başarıyordu. Kendi kendine gidip gelebiliyordu işte.

Cuma sabahı, Susan her günkü gibi otobüse bindi, ofisinin karşısındaki durakta inerken bilet parasını uzattı şoföre."Sizi kıskanıyorum bayan " dedi şoför. "Neyimi kıskanıyorsunuz benim " diye sordu şoföre. " Sizin kadar sevilme, bu kadar şefkat ve sevgiyle korunmak çok hoş bir duygu olmalı bayan" dedi şoför. "Nasıl yani" dedi Susan." Bir haftadır, her sabah yakışıklı bir subay köşede duruyor ve siz otobüsten inene kadar izliyor. Yolu kazasız geçmenize bakıyor, ofisinize girene kadar oradan ayrılmıyor. Sonra size bir öpücük yolluyor, elini sallıyor ve yürüyüp gidiyor. Siz çok taliqli bir kadınsınız

bayan.” Mutluluk gözyaşları Susan’ın yanaklarından akmaya başladı. Ve birden hatırladı Mark’ı hiç görmüyordu ama bir haftadır yanında olduğunu hem de öyle kuvvetli hissediyordu ki. Talihli, gerçekten çok talihli idi. Öyle bir armağan vermişti ki ona hayat, görmeden de değerliydi . Bu armağanın varlığına inanması için görmesi gerekmiyordu. **“SEVGİNİN AYDINLATMAYACAĞI KARANLIK YOKTU ÇÜNKÜ...”**